

**DE MORBO
CHOERADICO
DISSERTATIO
INAUGURALIS
QUAM...**

Giuseppe Carissoli,
Giovambatista Fantonetti



DE
MORBO CHOROERADICO
DISSERTATIO INAUGURALIS

QUAM

ARDENTISSIMO MAGISTRO DOMINO RECTORI
ILLUSTRISSIMO FACULTATIS DIRECTORI
SPERATISSIMO HUMILIO DECANO
AC CLARISSIMIS D. D. PROFESSORIBUS

AUSPICE

D. J. B. FANTONETTI

THERAP. SPEC. ET CLINIC. MED. PROF. SUPPL.

PRO DOCTORIS MEDICINAE LAUREA

CAPESSENDA

IN CELEBRATIONE, I. R. ASSIGNUATIONE TICINENSIS

Mense Julii MDCCCXXXI

UNA CUM THESISIBUS ADNEXIS

PUBLICAE DISQUISITIONI OFFEREBAT

JOSEPHUS CARISSOLI

CHIRURGIAE DOCTOR

ET ARTIS OBSTETRICIAE MAGISTER

COLONII

IN PROVINCIA BERGOMENSI.

TICINI REGII

Ex Typ. P. Bizzoni

I. R. Universitatis Typograph.



Gauthier

— 12000000

PATRI , OPTIMO

IN . RE , MEDICA , DOCTO

HOC . QUAECUMQUE . INGENIOLI . SUI . SPECIMEN

OBSERVANTIAE , AMORIS , FIDUCIAE

GRATIQUE , ANIMI , CAUSSA

AUCTOR

D . D . D.





DE MORBO CHOERADICO

IDEST

DE SCROFULA

Etymon ac primae in morbum notiones.

GLANDULARUM lymphaticarum intumescencia ex speciali universali diatesi progenita se sustinet *Scrofula*, aut *Choeradis*, aut *Morbi Choeradici* sive *Scrofulosi* nomine designatur. Quae denominatio originem trahit a graeco verbo *χασμα*, idest scrofa; siquidem animal hoc tali morbo obnoxium dicitur.

Morbus Choeradicus frequens in praxi malo fato occurrit: quamobrem et plurimi valentesque medici ei studuere; quos inter Baumés et Hufeland non paucas laudes adepti sunt. Nihilominus, quanquam tantis doctisque scriptis scientis abun-

det, de hujusce morbi natura ac causa proxima nondum certiores sumus.

Ex humorum alteratione, ex lymphæ acritate nonnulli scrofulas repetunt. Nec humoralem theoricam penitus destituit Hildenbrandius, dum, lympham quantitate excedentem qualitateque peccantem nimis aestimans, scrofularum essentiam in alterato readsimilationis processu conspexit. Alit e contra in solidis substratum morbosum retinent, et systema lymphaticum læsum, obstructum speciatim vel debilitate affectum autumant. Oppositam Broussais tuetur sententiam, aperteque nisi textus lymphatici subinflammationis esse choerades declarat. Hufeland, Broussais sequens, recriminat profundam systematis lymphatici atoniam et debilitatem, „speciellisch ipsius systematis irritatione simul extingui“ (Huf. 1. c. 1. §. 7.).

Sed hæc humorum alteratio, hæc lymphæ acritas, hæc lymphaticorum obstructio et debilitas, quomodo demonstrantur? Omnia phaenomena morbosa in praxi occurrentia rite explicant? Minime sane: et pathologi ad propriam defendendam thesīm nī verbis hypothesebusque fulciuntur. Theoriæ humoristicæ sectatores lymphæ alterationes physicas chemicasque characteres, e quibus ejus vitium dignoscatur, indicant? Hocce vitium primitus adesse, nec a solidorum

7
 labe progigni, comprobare? Nunquam profecto.
 Broussais, omnes morbos ad irritationem vel ad
 phlogosin propellere nitens, in 'tumoribus' sero-
 fulosis legitimæ inflammationis specificas notas
 non animadvertit, sed illos potius a semiphlo-
 gosi, nempe a subinflammatione oriri, opinatur.
 Nunc; suam juxta sententiam, si prae ruboris,
 pulsationum calorisque incrementi defectu illa in
 morbosa glandularem lymphaticam conditione
 subinflammatio tantum existere quit, cur omnibus
 aliis in pari statu se præbentibus intumescentiis
 cogitationi applicari non licebit? Cur nam inflam-
 matio serofulosa, quæ omnis instar alius phlo-
 gosis, violenter interdum incedit omnique posthu-
 ma tangit, dumtaxat subinflammationis nomine
 æque insignienda? Haec est absurditas, maximæ
 confusions procreatrix. Insuper Gallicus Reforma-
 tor nisi minus apto nomine a communioribus
 antiquorum secessit ideis, cum ultimo intuitu
 subinflammatio sua phlogosi speciali, ideo sero-
 fulosae, peculiari morbosa conditione modifica-
 tae, penitus respondet.

Hildenbrandi si consideremus sententiam, lym-
 phae tantummodo alterationem conspexisse, hau-
 rimus, quasi seorsim absque solidorum influxu
 sistere possit, dum habitus ipse, serofulosus
 dictus, cito nos suadet de solidorum primigena

alteratione. Expressio porro laesae readsimilationis nimis generica est, morbiq; sat claram non praebet ideam. Aliunde talis laesio per se nequaquam fieri potest, sed abnormalitatem prius in functionibus deprecatur, quae vero abnormalitas, illaesis solidis, amitti nequit. Morbi effectum itaque, nequaquam causam proximam, Professor noster in laesa readsimilatione porrigit.

Nec felicius hoc in perdifficile negotio fuit ipse Hufelandius. Uno enim tempore, quomodo in lymphatico systemate atonia, debilitas et specifica irritatio convivere possunt? Atonia, debilitas atque irritatio idaeae sunt, quae vicissim excipiuntur. Ipso igitur in substrato hae duae, penitus oppositae conditiones vigere nequeunt; unde Hufelandii principium sine alia observatione labitur.

Hanc in tenebrosam provinciam recte accedere difficillimum quidem sit. Nos autem, si in magno non versamur errore, ut in tanto labyrintho quoddam Ariannae salutare inveniamus filum, scrofularum phaenomenis, tam vitæ perdurantis quam in cadaveribus extantibus; causis occasionalibus, quibus progignuntur; tandem nexui istas inter et illa, sollicite studendum, autumamus.

propter
generatorem
propriumque immobilitatem

Morbi Hypotiposis.

Scrofulae, testantibus viris in re praeclariissimis, tam multifaria induunt schemata, ut non raro sit scalebrosum cognitu. Attamen cum omnium phaenomenorum ad ipsas spectantium nonnulla colligi possunt, de iisdem quoque judicare licet. Haec interim phaenomena in tres partiantur classes: aliqua enim ad generalem organicam mixtionem compagineque, quodam de modo abnormem, pertinent; alia ad vasa lymphatica eorumque functiones laesas; caetera ad ipsam organicam texturam materialiter ac visibiliter alteratam.

Illorum autem syndromen, quae a peculiari, organicae mixtionis ac structurae abnormalitate prosiliunt, merito *diatheseos scrofulosae* nomen obtinuit. Quodque syndromen faciunt:

Caput, retrorsum praecipue, habita ratione ad alteras corporis partes, potius inagnum; capilli plus minusve flavi; frons quasi turgida; facies, tumidula, cuti molle, laxa, pastacea; albicanti, leniter rosea obteota; oculi persaepe cineracei, aut cyanei, ampla donati pupilla; nasus frequenter vix tumidus, rubescens, lucidus cum naribus prolatis; labium superius constanter vel periodice

crassum, tumidum et prominens quasi proboscidea adinstar; collum breve, sed plenum; totum corpus sat bene nutritum, propinquius vero examinatum carnes laxas mollesque, cuti alba ac tenera tectas praebet; abdomen cum intumescencia, levissima causa adaugenda. Quibus porro sequentia accedunt;

Incrementi legibus ex toto perturbatis, nonnullae partes dum rapide evolvuntur, aliae contra quam maxime patiuntur ac detinentur; sic dentium apparitio moratur; ossa, musculi cursui, loquelae difficulter lenteque vel absque lege inserviunt. Animae facultates oppositae, sicuti ac organorum genitalium vires praecoces observantur, ita ut spiritus activior et magna proclivitas affectibus Venerique pueris scrofulosis communiores sint. In foeminis autem menstrua persaepe continentur vel irregulariter effluunt. Frequens est epistaxis; coryza plus minusve viget; nec tussis, sic dicta mucosa, pectoris oppressione spirituque murmuranti comitata, raro desinatur; quod ex membranae mucosae bronchiorum pulmonumque irritatione procedit.

Pustulae vel vesiculae, quoad formam sat variae et in ulcera denudata vel in crustas desinentes, sponte saepe saepius artuum abdominalium internam plagam axillarumque cavum defoedant; oedema frequentius vultum, brachia, scro-

tum, crura corripit; molestae sensationes in artubus lymphaticorum secundum decursum, periodice recurrentes, interdum una cum visibili sed inconstanti intumescencia; patens ad ventriculi aciditates praedispositio; maxima irregularitas in appetitu alvique dejectionibus; sordes in ventriculo pituitosae; sordes intestinales vermesque; gas frequens in intestinis evolutio, ex qua abdominis tympanitica tensio, borborygmi, spasmi et colicae non raro.

Tantum morbosorum phaenomenorum numerum habito scrofuloso concomitante, nullum de diathesi choeradica remanet dubium. Quam vero diathesim ab universae mixtionis organicae speciei indole prosilire, Buffalini sententiae libenter aecedimus. Annosa enim experientia evidenter, a parentibus in natos generationis ope istam transmitti, patefecit. Uterius integra corporis massa patitur; et quemadmodum diathesis rachitica infantes corripere solet primis mensibus, ita scrofulosa ad tertium circiter annum incedit, et usque ad septimum perdurat atque evolvitur: aliis aetatibus rarissime observatur, nisi sit primae diatheseos residuum. Immo physiologicis sub vitae vicissitudinibus organismus scrofulosus peculiariter aliquoties suam mutat conditionem, et normalem induit.

Habitus et diathesis scrofulosa nisi praedispositionem in morbum choeradicum ponunt. Hufeland nihilominus in ipsis primum morbi gradum respicit; id quod diatheseos respectu verum est, quum jam in propatulum veniant nonnulla phaenomena morbosa. Sed haec ipsa diathesis multas refert gradationes, unde organicae abnormitates, vel levissimae a solis naturalibus conatibus devincuntur, vel majores, quanquam sub oculos interdum non cadant, efficacioribus artis naturaeque momentis minime reparantur.

Progrediente morbo, nobilioribusque organis vividius captis, et graviora symptomata insurgunt. Glandulae lymphaticae, praesertim colli, axillarum, inguinum magis tument; pustulae aut vesiculae cito in crustas vel in exulcerationes mali moris abeunt, in capite libentius, erumpunt. Nec immunia evadunt organa interna, et praeter aliis quae copiosiore glandularum numero donantur. Abdomen intumescens ubi tactu vel plessimetro sollicitè examinetur, glandulae mesenterii obstructae plane dignoscuntur: quapropter digestionis apparatus labefactatur, succi gastrici acidiores fiunt. Tussis pituitosa plerumque adsociatur; respiratio impedita, brevis, anxiosa. Percussione thorax tentatus normalium bombum minime

respondet; et stethoscopii ope, aerem non omnes bronchiorum pulmonumve vias ingredi, ipsasque mucō obsidi, facile evincimur. Quod extra aleam dubitationis ponit, obstructos punctos, tubercula nempe adesse, quibus respirationis organorum irritatio provocatur ac substinetur. Nec tantum malorum catervae febris deficit, quam imo Hufeland in pueris, nil praeter serofulosam diathesim offerentibus, saepissime observavit. Ulla absque regula decurrit; et dum aliquoties nisi accessu aliquo, longa subsequuta intermissione, adparet; alias per hebdomadas, etsi moderate, persistit. Calor est vel pene nullus vel exiguus, paullatim vero adaugendus: frigus eminent. Ex quibus omnibus ac praesertim e symptomatum evolutione sponte fluit, febrim hanc tam lentam et irregularem nisi internae organismi labis expressionem esse, neque illorum assentiendum cogitatis, qui a febre, metastasis causa, serofulas deducunt.

En punctum, quo serofula propriis reapse symptomatibus sub sensus cadit: vires vitales habentes, organismus evidenter alteratus, functiones perturbatae nunc revera animadvertuntur.

Symptoma primum communiusque glandularum lymphaticarum intumescencia sistit. In primis

glandulae parvae, mobiles, elasticae, indolentes, colorem cutis non alterantes prae aliis in colli regione, serius interdumque ocius in axillarum cavo, inde ad inguina, quandoque toto in corpore conspiciuntur. Gradatim volumine et consistentia increseunt, obque partes vicinas quidem obstructas mobilitatem amittunt. Quod in causa est, ut saepe multae propinquiores glandulae vicissim confundantur, permagnum tumorem vel catenam referentes: isto in casu *scrofulae conicatenatae* vocantur. Dein ipsi tumores specialem atque propriam elasticitatem adquirentes multum temporis annosque eodem in statu consumere possunt. Secus, quod frequentius accidit, ea ratione, qua morbus senescit, magis indurescunt, immobiliores fiunt; mox frigidi permanent, nulloque vexantur dolore, mox verum citius seriusve cutis externa rubescit, calor augetur, dolor excitatur, donec lenta, sed perniciosa totius glandulae vel tumoris inflammatio suppurationis posthumum attingit, pus proprium, malleae indolis, sat dilutum, acre progignendo. Interdum in skirrhum degenerant, osseam duritiem aemulant vel reapse osseam adipiscuntur naturam. Alias sic increseunt, ut pondus librarum decem et ultra aequiparent: tunc facile in tumores steatomatosos vel encysticos transeunt.

Ex hinc usque relatis circa tumorum sedem scrofula distingui potest in *externam* et *internam*: prima est quae occurrit in partibus corporis externis, uti in collo, axillis, inguinibus, quin bursis* mucosis vel sero mucosis ac universo corpori interdum parcat; interna consistit illidem in tumoribus, qui tamen glandulas lymphaticas plexusque internos capiunt, uti illi mesenterii, pulmonum, non raro hepatis, lienis ipsiusque cerebri. Quoad volumen illud pisi vel nucis hae gangliares intumescuntiae non superant: a nonnullis tuberculorum nomine insiguntur, phthisicosque scrofulosae in causa habentur.

Phaenomena morbosa variant pro loco, cui glandulae haerent. Circa pharyngem insidentes deglutitionem impediunt; asthmatis insultus, si in larynge ac in asperarteria evolvantur; humorum nutrientium curriculum atque opificium impediunt, si in mesenterio, tabemque meseraicam inducunt; et sic porro. Qua de re diarrhoeam, alvi segnitiam, claudicationem quomodo gignere valeant, statim concipitur. In nobilioribus visceribus eorum functiones laedunt, atrophiamque demum afferunt; in suppurationem ipsis abscentibus, omnia phthisicos phaenomena minime morantur.

Post glandulares intumescuntias recensendae veniunt cutis, in capite speciatim, eruptiones

multifariae. Rarissime pueri scrofulosi mandunt habent caput; sed ut plurimum parvis ulceribus humidis, pustulisque lenticularibus, humorem plus minusve graveolentem emittentibus, interdum vera tinea operitur. Hinc illic universa in cuti maculae aut eczema videntur. Huseland psorae speciei exempla nequaquam desiderari assuit, quae autem psora ob continuam reproductionem in veram scabiem convertitur. Quod factum hucusque peranceps remanet, sicuti suspicio non levis est de habita criseos specie istis in cutaneis aberrationibus, aegrotantis organismi valentissimis emunctoris.

Inflammatiō porro alias externas partes, glandulis instructas, quoque comprehendit; cumque meibomianas aggrediatur, specialis ophthalmiae modus, scrofularum pathognomonicus occurrit. Humor viscosus vel sic acris et irritans oculis effluitur, ut palpebrae, speciatim noctu, insinuat conglutinentur, atque saepe cum partibus vicinis inflammantur et facillime exulcerentur, quin ipsa cornea se incolumem praestet.

Membranis mucosis irritatis vel inflammatis, earum secretio adaugetur atque alteratur, unde profluvia ex auribus, bronchiis, vagina, etc. Ob spissiores et exuberantes lymphas in textus cellularis arcolis coacervationes fiunt, quae ori-

ginem praebent tumoribus elasticis, frigidis, inaequalem schemam et crassitiem vestientibus, in praxi sub *Lymphaticorum* nomine notis.

Praeter glandularum suppurationes et exulcerationes superius notatas, dantur aliae, quae sponte sub peculiari phlogosi cutanea adaperiuntur, sordidae, semper malae indolis, pus clarum, aequum magisque irritans transmittentes, atque morbo progrediente in skirrhum et cancrum libentius abeunt.

Articulationum glandulae incrassatae ac phlogosi correptae maiorem lymphae quantitatem, acredine peccantem, emittunt; et sic partim ob irritativam lymphae ipsius indolem, partim ob phlogosis irradiationem et partes vicinae, sive bursae serosae atque textus cellularis, incenduntur; major laticis serosi quantitas sercmitur, quin resorbeatur: quae et lymphae normale curriculum impeditum sunt in causae *tumorum alborum, luxationum spontaneorum, hydrartuum*. Ossibus ipsis inflammatio scrofulosa non parcit, cariesque non raro vel multiformes aliae alterationes, rachitis autem praee omnibus, subsequuntur. Nec denique nervosum systema in tantis universi organismi mutationibus incolume sese tuetur, multae enim affectiones varia sub forma aegrum scrofulosum divexant.

Morbi scrofulosi anatomiae pathologicae nondum medici rite studuere. Salmade quadam amplitudine harum organicarum alterationum deprompsit syndrömen, quod, etsi multum in votis quoque relinquat, hic tamen recenseri dignum nobis videtur. » Communiter, ipse scripsit (1), inter

- meninges, cerebri circinvolutiones ac anfractus humoris lymphatici aliqua reperitur coacervatio. Cerebri substantia magis stipata et solida videtur; ventriculi ampliati, ipsiusque lymphatici laticis majorem minoremque colluviem retinent. Plexus choroidæus obturatus, hydatibus acatens; membranaque, interne lateralia ventricula obvestiens, pane semper gelatinosa materie illinita est. Membranæ mediastina efficientesq; disassu difficiliores, spissiores textum cellularem, et substantia ceu sero solida repletum habent. Thymus persaepe albicantes continet concreciones. In thorace atq; serosus effusus latex.
- Pulmones et pleurae frequentes inter se adherent; haeque non raro pseudo-membranis hand carent. Tubercula majora minoraq; dura, skirrhosa, carnis iustar, aut mollia et suppurata extant in pulmonari substantia, et pus, quod effundunt, subalbida granosumq; est. Gland.

(1) Dictionn. Abrégé des scienc. Médic. T. 17. pag. 502.

* dulae in bronchiorum divisionibus sitae inque
 * pulmones progredientes interdum durae et skir-
 * rhusae, interdum terream et subalbidaem reti-
 * nentes materiem se exhibent. Thoracis, peri-
 * cardii, oesophagi etc. glandulae omnes tumidae,
 * obstructae, tuberculosae reperiuntur. Pericar-
 * dium normali majus humoris quantitate subflavo
 * tincti colore inundatur. Cor pallidum ac flacci-
 * dum, voluminis normalis imminutionem prae-
 * bens, uti generatim ac musculi. In epiploon
 * persaepe concretiones pinguedinosae, ceram re-
 * ferentes, aut hydatides lymphatici repletae hu-
 * moris resident. Oesophagus constrictus, saepis-
 * sime stomachus libe detentus, membranaeque
 * suae digiti spissitudinem aemulant; interdum
 * capacitatis respectu duodenum haud superat,
 * cultrum utpote callosum corpus retinet, pylo-
 * rusque pene ex toto obliteratus videtur. Glan-
 * dulae meseraicae, mesocolicae, gastro-epiploicae,
 * hepaticae, hypogastricae, illiacae externae ob-
 * structiones ovatas magis minusve grandes affe-
 * runt; multaeque durae, in series dispositae et
 * ad abscessus sat propinquae; gypseam materiem
 * aliae dum capiunt, aliaeque carneam aut skir-
 * rhusam schemam exhibent. Hepar pene semper
 * hypertrophicum, friabile; colorque suus normali
 * albidior est. Cystifellea proprio humore fluidis-

» simo et coloris viridis perquam clari distenta
 » sistit. Lien non admodum alteratus; interdum
 » subalbidas continet materies, lac coagulatum
 » aemulantes aut civeraceas. Pancreas skirrho pec-
 » cat, et parvos lapillos calcareos concludit. Ductus
 » thoracicus obstructus, inque eo aliquid cretae
 » instar degit. Uterus aliquando ita arctus, ut
 » pisum tantum in se recipiat. Haud raro skir-
 » rhosa ovaria extant et magnopere grandia sunt.
 » Pinguedo renes circumambiens ad lardum si-
 » militudine accedit. Alia viscera generatim ab-
 » normalis nil demonstrant. Capitis, colli, axilla-
 » rum, inguinum, poplitisque glandulae longe a
 » normali structura secedunt. » Adjungatur, san-
 » guinem fibrina et haematozina seu principio co-
 » loranti deficere.

Aetiologia.

Pueri magis morbo scrofuloso obnoxii sunt,
 unde praedispositio non levis in eorum aetate
 est reponenda. Magis quoque prae maribus foe-
 minae corripuntur, nec non subjecti sic dicti
 lymphatici. Dispositio tamen plerumque ab utero
 fertur. A parentibus enim uno ambobus aetate
 proVectis, rachiticis, venereis oblectamentis infir-
 matis, vel morbo celtico quassatis, prolem acro-

fulosam facilius oriri haud dubia practicoꝝ est observatio.

Artificiosa lactatio pravique cibi inter morbi scrofulosæ disponentes causas relegantur; sicque res currit omnes quoad epulas, necessaria ozii copia deficientes, quoniam ex istis dum non optima chylicatio et sanguificatio adducitur, reparatio et mixtio organica aliquo de modo a norma quoque deflectit.

Aer et atmosphaerica pressio non sane ullo in scrofularum productione carent influxu. Etenim aerem humidum lucisque defectum ad hunc morbum luculenter organicam compagem praediapositam facere, exempla clariora minime desiderantur, quum endemice imia in loca soleque non bene salutatis dominium teneat.

Quidquid digestionis vires infirmit, vel alterat, debitamque chylicationem perturbat, ac scrofulis favet; ex eo quod solida atque fluida normalem conditionem sortiri nequeunt. Eadem ratione vermes cum scrofula nectuntur; organa enim digestionis dicata irritando et labefactando chylum alterant, atque postea consumunt.

Corporis exercitii defectus dum inertem organicam compagem reddit, humorum quoque cursum principiorumque organismo evahendorum eliminationem adversatur; qua de re illa exoritur

conditio in mixtione organica, scrofularum evolutioni per quam adcommodata.

Pessimae nutritioni, aeri nocenti, exercitii defectui si sordes addantur, quibus transpiratio cutanea colibetur, cutisque irritatur, nullos ad Hufelandii mentem scrofulas effugit paer. Et en reapse miserorum natū quam maxime choerade afflicti.

Nimis calor, excedens frigus normalem organismi rationem infringere possunt; pariter ad animi pathemata nervosum perturbando influxum. Studia immania ingeniique contentiones aetate effoeta, cum stamina cerebralia sat firma nondum sint, nobilissimum organon laedunt, eodemque tempore actio sua, activissimis vegetationis functionibus tunc admodum necessaria, imminuitur: hinc organica mixtio patitur, morboque scrofuloso secunda fit.

Nos hactenus nisi causas prôegumenas retulimus, nunc ut aliquid de occasionalibus disquiratur, has semper irritante vel stimulante vi pollere, doce experientia, declarare haud dubitamus. Et plurimis auctoribus rem confirmatam invenimus: sic Hamilton et Weber causae mechanicae; Badames et Hufeland pravae indolis ac irritantes cibi; phlogoses cutaneae merito a pene omnibus; metastases nec non suppressae crices ab aliis criminantur. Quidquid tandem lymphaticum systema irri-

tare valet, et quam maxime frigus humidam cutem admissum, scrofularum evolutioni favere, utilissima est consideratio. Relate vero ad phlogosin cutaneam, ut patentissima innitatur exemplo, recordari sufficiat, variolam tutoriam, nempe vaccinam, scrofulosae affectionis adparitionem promovere in subjectis praedispositis, adeo ut eruptione vix absoluta glandularum intumescenciae ac imposterum alia scrofulosa symptomata in propatulum veniant: quaeque a vulgo falsae vaccinationis adscribuntur.

Nosogena.

Quum habitus scrofulosus in peculiari demtaxat nonnullarum partium forme a communiore declinante sistat, caeterum valente adhuc subiecto, patet, nisi ab ipsa organica mixtione repetendum. In quo autem haec abnormalitas posita sit, plane ignoramus. Attamen si organismus a recto tramite flectit, de vitio in solidis ac in fluidis nullum remanet dubium, cum ad ejus instructionem ambo suam symbolam praestent. Observatio porro nos docet, habitum illum in puerie, in foeminis, in lymphatico temperamento praeditis potissimum dominari, quoniam isti et molliori fibra insigniuntur. Accedit haec quod phae-

nomena morbosa ad glandulas et vasa lymphatica spectant. Quae omnia in illam inducunt sententiam, morbi substratum systema lymphaticum esse.

Nunc quatenam est conditio essentialis morbi? quoad hanc nonnulla superius nos jam protulimus. Si vero omnia symptomata ad trutinam sedulo revocemus, facile evincimur, primigenium oboeradis momentum lenta, subdola irritatione tantum constitui, quod sequitur dein manifesta inflammatio, in posthuma varia terminanda. Et revera ab initio vix atque vix propriis symptomatibus morbus adparet: glandulae intumescunt, quin fere ullo perceptibile rubore, calore, dolore signentur, lymphae quantitativa ac qualitative peccante repletae. Minore majoreve temporis spatio transacto (quod quidem maxime variare atque ad annos protrahi interdum solet) phlogotica signa pedetentim in scenam produciuntur. Glandulae magis magisque toment, rubent, calent, dolent; nec aliqua febris desideratur; cutis huc illuc defoedatur; tumores ipsi tandem exulcerantur ac suppurationem tangunt. En quomodo omnia haec concipiuntur. Systema lymphaticum magis evolutum, abnormi lymphae redundans, propriae mixtionis organicae gratia sensibilis et irritationi sat praeum jam diximus;

quo fit, ut potentiarum irritantium et stimulantium, quae semper praesto sunt, actionem vividius persentiat, unde ejus proprietates vitales aliquod incrementum adquirunt, ejus ope major fit humorum affluxus, congestio determinatur. Sub autem nocentis stimuli continuato influxu conditio irritativa semper augetur, donec vera inflammatio incipit, et prae primis in gangliis lymphaticis, quae multis vasis sanguineis donantur; et sic major intumescentia, rubor, calor, dolor. Quae verum inflammationis symptomata si, ut in aliis organismi partibus, cito non intenduntur, a minori prae illis vasorum sanguineorum nervorumque divitia est repetendum.

Observationi innititur quantitativa ac qualitativa lymphae abnormalitas; quae semper incrementum prout morbus progreditur, quia exilit extatque in partibus inflammatione captis, quia easdem ob causam libero non gaudet in vasa. circulo, quia (si non admittitur ejus secretio in vasibus glandisque lymphaticis) exhalationi humoris e phlogistica scitantis conditione continuo immiscetur. Hae igitur lymphae in pejus semper ruens, diutius quoque afficit partes, quibus, continetur vel copulatur. Chylus ipse glandulis mesentericis male elaboratur; talique pacto si uno sub intuitu abnormis lymphae imperfecto chylo nupta

malam parat sanguificationem cum omnibus ejus pessimis effectibus in universo organismo; altera ex parte labes, quae huc illuc insurgunt, vires atque materiam organicam hauriunt, aegerque ad extremum fatum impellitur. Hae verum labes organicae inflammationis gradu, specialibus circumstantiis pravitaeque lymphae ipsius valde modificantur; unde et nonnullae in exulcerationibus scrofulosis, in puris qualitate in aliisque phlogosaeos exitibus moderationes aspiciuntur.

Quoad humorem lymphaticum aqua, fibrina, albumina, soda hydrochlorata, soda carbonata, calcis phosphate ac magnesia phosphate constare jam docuit Chevreul. Sed in morbo scrofuloso quantitate qualitateque vitatur, spissior enim et exuberans potissimum fit. Nil ideo mirum, si glandulae duritiem multifariam referant; si in skirrbum cancerumque degenerent; si pseudo-membranae adhaesionesque inter partes efformentur. Quumque istis adiungatur, systema lymphaticum phlogosi ejusque postumis in suis muneribus fractum nec non permulta impedimenta in lymphae cursu, hydropum in morbo scrofuloso evenientium ratio sponte elucescit (1).

(1) Nota. Ex dictis concipitur, perquam erronea sit illorum idea, qui e systematis lymphatici atonia atque de-

Imposterum chemismo tanta labe quasso, viribusque vitalibus labentibus, quomodo contemni in dissolutionem contineri potest? Omne igitur ultimis in morbi periodis dissiliri videtur. Et ob tantum in liquationem huius ac putriditatis schema Hufeland in mentem cecidit, nunc scrofulas contagiosas fieri. Nullis tamen factis aut periculis institutis suam fulcit sententiam. Qua de re si Kortum; Ebreard, Lepelletier incassum puris scrofulosi inpositionem tentatere, merito scrofulae per se contagiosae minime sunt habendae.

Judicandum remanet, an diathesis scrofulosa semper radices consitas in haereditate serbet, vel interdum adquiri quoque possit. Saepissime ex utero sua feruntur rudimenta; sed quid impedit, quod, vita matris extra gremium extante, potestibus quamplurimis diversimode agentibus peculiariter organismus afficiatur, ut notae diatheseos scrofulosae propriae exilient? Hujusce igitur diathesis acquisitio rationi minime obstat.

Ex hucusque prolatis circa morbum choeraditum inferri posse mihi videtur.

I. A solidorum fluidorumque speciall vitio primus scrofulas adoriri;

bilisate scrofulosae derivant. Labis, qua deprehenditur, gratia systema hoc nequaquam muneribus sua normaliter incumbere potest, unde iners est, non debile.

II. Eorum substratum peculiarem systema lymphaticum sistere.

III. Irritationis, inde phlogoseos cum omnibus posthumis suis schema induere.

Scrofularum itaque causam proximam in *peculiari irritatione vel inflammatione systematis lymphatici, comite lymphae quantitative ac qualitative vitiatæ*, nos reponimus.

Terminationes.

Scrofulae haud infrequenter in salutem terminari solent, ubi illa momenta sedulo evitentur; quae earum evolutionem promovent; ubi regimen diaeteticum emendetur; ubi congrua therapia instituatür; ubi tandem laesiones organicae nondum adsint, nec exallases qualescumque, nec indurationes vel degeneraciones. Maxima verum ratio, qua scrofula sanatur, est evolutio physiologica, et praecipue transitus in puberam aetatem. Monendum tamen, et morbo devicto nonquam diathesim scrofulosam obliterari; ex quo adversis sub circumstantiis magnum post temporis spatium morbus iterum adparere potest.

Cum vero aetate tenera intenditur vel in infantibus occurrit, qui maxima difficultate remedia sumunt, vel interne devastat, tunc facilius

in mortem abit scrofula, sive sit mesenterica sive pulmonalis. Interim et scrofulae externae tabem inducendo, laetales evadunt si cum diathesi hydropica vel scorbutica praesertim consociantur. Frequentius porro in alias affectiones chronicas vertuntur, quae plus minusve sanationem recusant juxta diversa organa laefactata. Dum vitium in pulmonibus sistit, pathisis tubercularis, si in mesenterio atrophia mesenterica contingere solet. Denique cum externe se prodierit scrofula, tunc indurationes, ulcerationes, suppurationes, morbum S. Lazzari pro posthumo eligit. Universim, etsi ulcera sanationem admittant, indelebiles tamen turpesque cicatrices reliquant. In oculis autem posthuma sunt corneae perforatio, iridis prolapsus, trichiasis, palpebrarum retroversio et relaxatio. Ubi ossa prae aliis systematibus corripit, cariem, spinam ventosam, arthrocacem, anchyloses etc. gignit.

Caeterum scrofula perquam lente decurrit ac difficilius sanatur, praesertim quia directa therapia in illam dirigi nequit, et quia momenta ipsi propitiora vel nullo negotio tolli sinunt, vel, cum eorum conscientiam habemus, jam tales effectus in organismo evenerunt, ut perfecta sanatio impossibilis sit.

Si diatheseos scrofulosae factores atque organisationis vitia, e quibus ipsa procedit, interno-aceremus, directam ac rationalem therapiam quoque institueremus; sed scientiae nostrae tantum assequi non conceditur, solaeque naturae potentissimae vires, peculiaribus circumstantiis faventibus, hasce organicas abnormales uolas extenuare et omnino eripere hactenus valere. Medicus igitur indirecta therapia hic utitur, dum nisi in potentiarum effectus tractamen dirigat, ipsosque cohibere studeat.

Statuimus in Nosogenia, acrofularum causam proximam a peculiari irritatione systematis lymphatici vel phlogosi cum omnibus istarum aberrationum sequela confici: hinc et indicationes patent,

I. Arcere causas morificas, sanitas enim impossibilis redditur, illis persistentibus.

II. Irritationem vel phlogosin nec non earum posthuma debite oppugnare.

III. Secundarius morbosus phaenomenis in universo organismo consulere.

IV. Accidentalibus urgentibusque symptomatibus prospicere. Quibus omnibus regimen diaeteticum debitusque apparatus pharmaceuticus satisfaciunt.

a) *Regimen dieteticum.*

Diatesi scrofulosae quum prava ciborum qualitas maxime faveat, ante omnia hisce respiciendum est. Sana mater infantibus secundum praebeat lac; et si nutrix deficit, potius, quam alimentis farinaceis, vaccino, asinino vel caprino, lacte ipsi vescantur. Pueri ac adulti solis vegetabilibus substantiis nequaquam alentur; docet enim experientia, hacce dieta facile scrofulas cieri. Vegetabiles cum animalibus commixti cibi optime praestant. Aqua sit sana, vino non abutatur; Hufeland valdopere commendat levem cerevisiam; Selts et Fachingen aquas.

Ast donec scrofulosi humidum imumque habitant locum, eorum conditio nisi in pejus ruere potest. Hinc sub aperto, laeto salubrique caelo vivant seque oblectent; cubiculum sit amplum ac ventilatum; motui, gymnasticis exercitiis modice et interpolatim se dicent; summam in omnibus munditiam serbent, quæ ad finem lotiones aq. balnea frequentius instituunt, saepeque lintearias vestes mutant.

b) *Tractamen pharmaceuticum.*

Si pauci sunt morbi, qui tanta pertinacia, un-

scrofulae, medicinae conatibus obsistant; minores certe enumerantur, in quos major remedium et specificorum caterva jactata sit: horum tamen non multa apud Esculapii sagaces sapientesque cultores, dum aliquo fruuntur nomine. Nos vero, ut breviores simus, statim ad rationalem methodum deveniemus; et sicuti factis atque logicae innixi, primum scrofularum momentum, praemissa diathesi, in irritatione ac phlogosi reposuimus, ita ubi hosce inter cancellos morbus detineatur, antiphlogistica conveniunt, quorum activiora in systema lymphaticum se-
ligentur.

Morbus interim tam lente incedit, ut fere nunquam venaesectionibus indigeat. Vigenti potius simplici irritatione et phlogosi; emetica atque purgantia opportune in usum veniunt, quae dum exuberantes vires vitales compescunt, corpore simul evēhūt pravam nimiamque lymphaticum humorem. Ipecacuanha et tartarus emeticus huic fini bene respondent. Baumes, Michaelis, Vit et Smith istis auxiliis fere penitus fidunt, eaque ad intervalla repetunt. Quod purgantia spectat, practici praeponunt hydrochloratem ammonii, potassam acetatam, liquorem digestivum Boerhaavi, salem digestivum Sylvii, acetatem ammonii, rhabarbarum, jalapam, albam. Maximo cum emolumento

largitur oleum ricini; eo magis, cum vermes in intestinis nidulentur.

Ast celebratur in scrofulas vis stibii, nam super systema glandulare quum agat, excedentes reactiones vitales in ipso cohibet, suppressas vires elevat, obstructions resolvit, secretiones corrigit; summeque proficuum remedium evadit, quamvis ulcera ac impetigines extent. Inter autem stibii praeparata sales, et speciatim sulphur stibiatum aurantiacum, congruentiores habentur. Charmetton et Pujol magnopere kermetem mineralem opitulari testantur; dum Malovin et Lewis aethiopem antimoniam praefere non haerent.

Hydrargyri actionem in systema lymphaticum indubiam reddidit experientia: cui observationi inquitur ejus usus in morbo scrofuloso, quamquam Girtaner, nisi irritanti vi praeditum et hinc periculosum declaraverit. Hufeland annosa felicitateque experientia suffultus Girtaneri argumenta rejecit, et ex una alterana excipi facultatem in medium protulit. Alii effectum antiphlogisticum in hydrargyro dignoscerant; Sprengel huic substitit disquisitioni, et ex sudoribus, salivae alvique profluvii virtutem hanc procedere perhibuit. Ast dynamica potestate hydrargyrum forsitan expers? Haud credendum. Quidquid tamen sit, de suo agendi modo nos minimè latet, mercurii usum

maxime convenire ubi processus vegetativus imminuendus ac immutandus est; ubi magna requiritur totius vegetationis revolutio, ut potentia morbifica excrucietur; ubique nisus in coagulum praevalet. Hinc in omnibus morbis inflammatoriis, in eorum posthumiis, in obstructionibus praestat: quae verum conditiones quàm ferè omnes in scrofulis adsint, et mercurius juvare debet; atque juvat. Ipse Hufeland nos admonet, efficacissimum esse in morbis cutaneis, intumescuntis non dolentibus, hydropibus, ophthalmiis, nervosis passionibus, etc.; damnum econtrà inferre ubi aegri scorbuto; phlogosi gastro-enterica, haemorrhagiis affligentur, cum nisis in liquationem dominatur. Omnino igitur a mercurio caveamus ultimis in scrofularum periodis, sub quibus totus organismus ad maximam dissolutionem tendit. Mercurii porro dosis semper viribus subjecti, peculiaribusque idiosyncrasiis nec non morbi gradui adcommodetur. Aliquoties hoc pharmacum felicius externe quam interne adhibetur, chronicisque in morbis praeparationes suas mutare saepe oportet, ut nova producat impressionem. Inter haec verum, testantibus practicis, mercurius gummosus Plenck magis praestat in subjectis irritabilioribus; aethiops mineralis ac antitimonialis in infantibus; mercurius Hahnemannii solubilis

utilius dirigitur contra affectiones scrofulosas altis radicibus nitentes, contra intumescencias glandulares cutaneasque eruptiones. Ulterius medicis, certioribus factis innixi, cum hydrargyro narcotica insumunt; ejus mixtionis gratia et ipsum hydrargyrum melius certe substinetur, nec tanta facilitate salivatio contingit. Anglici calomelani opio potissimum nubunt; et revera calomel usatissimum est, uti praestantissimum omnium mercurialium, quodque caute in usum tractum et teneri ferunt infantes, mulieres delicatae, quique febribus conflictantur; id quod de aliis dici nequit. Altero sub aspectu alvum laxat, sordes educit, talique pacto concomitantibus symptomatibus prodest, persaepe enim scrofulosi alvei aegritudinei, colloviibus gastro-entericis vermibusque subjiuntur.

Sequuntur varia praeparata Hyodil, inter quae eminent hydrohyodas potassae ac hydrohyodas potassae hyduratum. Juxta Manson, Sablarioles, Henning, Brera; Lugol haec praeparata plurimum faciunt in scrofularum cura. Intus et extrinsecus adhibentur; communior tamen formula pro usu interno est potio, quae conficitur hydrohyodas datis potassae gravis triginta sex in aquae distillatae uncia solutis, his vel ter de die ad quatuor, decem aut duodecim guttas simul vice por-

rigenda eum aquae fontis edulcatae cyatho dimidio. Diebus nostris usurpatur quoque hydrohydatis potassae hydurati solutio, Coindet dicta, quae constat hydrohydatis potassae drachma semis, hyodii purissimi granis decem, aquae distillatae uncia. Datur ad quatuor vel sex guttas bis ter de die. Nonnullis perplacet syrupus hydrohydatis potassae hydurati, dum alii ad ipsum hyodii in spiritu vini solutum libentius recurrunt. Externe sub forma unguenti praeparationes hyodii administrantur. Sed cautela permulta omittenda non sunt in hujusce heroici pharmaci usu; quoniam gravissimas mala facilius oriri solent, uti essent haemorrhagiae, mucosarum membranarum exulceratio, etc.

Et barytem muriaticum in scrofulas experti sunt medici, quin tamen de actione sua consentirent. Hoc respectu Sprengel ait: „barytes „muriaticus, quamvis ex toto amovere scrofulas haud potis sit, levat tamen symptomata; „tumores glandularum discutere valet, et exanthemata polymorpha tollere; quae e morbis „vasorum absorbentium originem petunt. „Ast nemo inficiat, magnopere praestare, ubi irritatio et phlogosis adsint, si has affectiones potenter debellat.

Nuper quoque calceis chloruretum ad devincendas

scrofulas tentatum fuit, et quamquam actio sua interna nimis irritans evadat, nihilosecius tumores glandulares sub ejus usu sat imminuunt. Hufeland ad calcis aquae virtutem comprobendam historias scrofulosorum eadem sanatorum refert.

Ipsa solventia vegetabilia nostro in morbo laudantur, uti cichoreum, trifolium fibrinum, taraxacon, cardus benedictus, fumaria officinalis, absinthium, gentiana. Guajacum quoque ob proprietatem suam super systema cutaneum lymphaticumque non parvi momenti in scrofulis habitum fuit; naturae enim cohamina adjuvat, diaphoresim promovet serbatque, stases abdominales resolvit.

Sed inter omnia auxilia pharmaceutica contra scrofulam insumpta generalior usus pro narcoticis vegetabilibus pugnat: quod rationi perconsonum est, siquidem haec remedia, irritationem et phlogosin compescendo, omnia symptomata, nervosis nequaquam exceptis, remonent. Hinc merito laudibus extolluntur cicuta, digitalis purpurea, belladonna, hyosciamus, aconitum, dulcamara, quae varia sub forma interne externeque administrantur. Maximo autem cum emolumento extractum cicutae vel digitalis cum recensitis mineralibus solventibus persaepe adsociatur. Hufeland ex uni-

versali balneo, decoctione cicutae validiore facto, mirabiles percepit effectus.

Decoctio gladium quercinarum torrefactarum sub nomine *coffae quernae* jam multi existimabatur; posterius verum oblivioni tradita fuit, sed immerito, quoniam non omni actione in scrofulas destituitur.

Nec ultimum sane locum in scrofularum cura obtinet sarsaparilla; et aptissima, speciatim ubi morbus ossa divexat, est rubia tinctorum.

Olim jam et cinchona, et martialia, et opium, quoniam stricte atoniae idea cum scrofulis iungebatur, uti remedia absolute necessaria habebantur. Sed talis curandi methodus non amplius cum statutis morbi notionibus congruit, damnosaque potius quam utilis ab ipsa experientia claudit. Nihilosecius in ultimo stadio, quum tantus in liquorem ac universalem disorganisationem nisus praevaleat, tunc multum prodesse queunt non amplius enim tam primaria morbosae phaenomena, quam secundaria, utpote periculosiora, sunt a medico prospicienda.

Tandem symptomatibus externis providere oportet. Remedia hunc ad finem adhibita eodem foro educuntur ac cura interna.

Quum autem phlogosis in suppurationem transiit, abscessusque clausus extat, chirurgiae lege

est aperiendus; fungositates lapide infernali vel alio caustico tollendae, topicisque affectionibus emplastra galbani, cicutae, saponacea non inane apponuntur.

In ophthalmia scrofulosa praeter solventia, ac mercurialia praesertim, tum interne quam externe, aqua Gollardi, solutio lapidis divini, laudanum ipsum opportune in usum trahuntur.

Otorrhoeae exortae injectionibus adstringentibus, ex allumine potissimum, consulitur: quae injectiones et vaginae fluxibus prosunt.

Ubi choeradis pulmones capiat phthisim perducendo, praesidiis scrofularum propriis phthiseosque symptomatibus accommodatis tractamen instituatur.

Nos hic enim morbi scrofulosi therapia dissertationi nostrae finem damus, omnia illa specialia ceu specifica pharmaca praeternitentes, da quibus fando et tempus et opus terretur.

FINIS.

THESES

I.

*Nullum datur vitale munus, quod ad secretion-
nes non sit referendum vel ipsis saltem conjunctum.*

II.

*Ex caussa praegressa praesentis effectus, vel
ex hoc illius naturam determinare non semper
veritati consonum in praxi medica observatur.*

III.

*Solventem remedium virtutem ab oxygenii
praevalentia repetere rationi atque observationibus
non congruit.*

IV.

*Morbi dijudicatio a solis juvantibus et laeden-
tibus medici artisque insufficientiam declarat.*

V.

*Systema arteriosum et nervosum, irritabilitas
nempe atque sensibilitas opposita ratione inter se
extant.*

VI.

*Receptivitas organismi pro contagiorum actione
differt pro vario irritabilitatis gradu.*

